

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: RUGEN KJØRES HJEM

Citation: Aakjær, Jeppe: "RUGEN KJØRES HJEM", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid94598/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

RUGEN KJØRES HJEM.

Giv dem nu Tømmen, de pumrede Øg,
lad dem Galop over Tofterne tage,
mens som et Kjølspor af sejlerende Reg
Støvskyen ligger tilbage!

Rugen er tjenlig, og Himlen er ren,
Boghvededuften den driver paa Vinden,
Pigen blandt Klynger paa buttede Ben
vandrer med Solhat om Kinden.

Sydsolen vejrer i væltede Neg,
hør, hvor det smælder i Kapsten af Klinton!
Hvepsen nu driver sin solgyldne Leg,
Gloheden koger i Flinten.

Vognene rasler med hoppende Skrav,
Kuskene kraaner med Foden mod Fjælen,
vugger i Hoften til Hestenes Trav,
holder Balance med Hælen.

Hist et Par Faar har i Sporet sig lagt:
„Let dog paa Sulet, I pelsrede Taaber,
tag eders gispende Flanker i Agt;
hører I ikke, man raaber!“

Hjulene rasper i Grus og i Sand,
Faarerne styrter med Brægen i Grøften,
staar der og glor udaf farret Forstand,
svaler paa Heden med Snøften.

Aarerne svulmer paa Hestenes Bug,
Kusken nu letter sin svedige Hue,
svinger saa op om den klyngede Rug,
hej, i en svimlende Bue!

pumrede, laskede; *Skrav*, en firkantet Ramme af Træ udenom Hestvognens Padding (en *Skravvogn*); *Kraaner*, knøjser paa en selvskæver Maade.

Smidigt han springer fra Fadingens Rand,
fritter om Ølet og linner ved Korken,
drikker og svælger og slukker sin Brand,
griber saa modigt om Forken.

Bindersken ordner sin kridhvide Hat,
strammer dens Baand om sin buttede Hage,
hopper paa Vognen og raaber: „Tagfat!“
Knøsen maa Skoene tage.

Negene aander den tungeste Duft,
gribes paa Forken og hvistes fra Græsset,
svæver et Nu mod den lysende Luft,
sejler saa ned over Læsset.

Vognen sig flytter i Ryk og i Trav,
Svøbet saa langt gjennem Stubrene slæber,
Skjælbasser løber om Hjulenes Nav,
hvæsser de arrige Kjeber.

Forken staar plantet, og Læsset er paa,
Kusken ta'r Plads bag den nærmeste Hamle;
Bindersken daler med spjættende Taa,
bruger hans Skulder som Skamle.

Sagte hun synker som Rughæstens Ny!
Knøsen ærbødigt om Anklerne latter,
skyder sig ind under Solhattens Sky —
... Glutton sig værger med Latter.

Atter det ringler i Kobler og Stjært,
Hjulene hugger, og Stubrene knaser,
Øgene frygter den knaldende Smært,
spænder de duskede Haser.

Kusken han skrider saa tæt og saa sejg,
styrer saa snildt over Huller og Halder,
stætter sit Læs, hvor hans Vej har et Vrej,
stivrer deits Vægt, før det falder.

hælfes, kastes i Vejet; *Skjælbasser*, de store Labebiller; *Bindersken*, den Kvinde, som binder Negene sammen to og to til en *Trilling*; *Halder*, Forsybe: nogen i Hjulsporet; *Vrej*, bræt Svæng i en Vej.

Støvet det gør ham som Burren saa graa,
Skarnbassen bums med Smæld mod hans Nakke,
Løke saa Havre, og Himlen er blaa,
Møllen slaar Kors paa sin Bakke.

18.9. 1906.

N A A R R U G E N S K A L I N D.

N u er det længe siden,
men end det gjemmes i mit Sind,
hvordan i Barndomsiden
den kjære Rug kom ind,
hvordan dens kjæretunge Top
ved Moders svage Kræfter
blev lagt i Lugten op.

Først bredte Mor et Klæde
saa omi som nogen Højtidsdag;
der maatte ingen træde
med Sko i Høstens Rug;
saa fejed hun med Limens Rest
hvort snævet Straa tilside
som for en Hædersgæst.

Den kjære Rug var Gjæsten,
som gjorde hvort et Barn saa spændt;
se, Far han lægger Vesten
og sér saa indadvendt;
En Skjælven i et ydmygt Sind,
en Bon til Altets Skaber,
før Avlen bringes ind.

Saa fatter Far om Spaden
og graver i det gule Klæg
to Huller langsmed Laden
foran den hvide Væg:
i dem skal Vognens Fælger slaa
og staa som i en Fælde,
til Væltningen gaar paa.

Lokes Haoresud, kaldes dat Lyskronen, der paa varme Dage ses som en
sittende Dil mod fjern Horison; *Lime*. Kost af Ravninggris.